

»Lysset skinner i mørket, og mørket fik ikke bugt med det« (Johs. 1,5)

Hvad skal vi gøre?

Medens terroristerne rystede hele verden tirsdag d. 11. september, var læger i færd med at tage livet af Gud-skabte menneskefostre i deres moders liv, og redaktører i færd med at finde tilstrækkeligt opsigtsvækkende billeder, gerne hel- eller halv-pornografiske, til deres avis – folkeskolelærere underviste eleverne i, hvorledes de kunne undgå uønskede konsekvenser i eventuelle parforhold, og folkekirken fortsatte med at velsigne syndere og »vie« homosexuelle.

Det, der skete i New York, rystede os; alt det andet har vi vænnet os til; ingen bliver rystet af noget sådant.

Danmark i dag

Vi har formentlig verdens højeste levestandard og laveste moral. En overlæge foreslog for nylig, at alle gymnasiaster burde skannes for kønssygdom. Det forslag rystede ikke folket.

Og gymnasiasterne skammede sig ikke. De levede i faste parforhold! Er der nogen, der mere skammer sig, eller er skamfølelsen som det sidste værn om ærbarhed erstattet af grinet?

Pornografi er gavnligt, hævdede nogle socialarbejdere. Det er man ganske enig i rundt omkring på arbejdspladserne. I fabrik efter fabrik er den slags gavnlige billeder hængt op til gavnlige beskuelse. Ægteskabelig troskab er ikke ubetinget at fortrække. Et lille sidespring kan være nødvendigt, hævder forstående »specialister«.

Ægteskabelig troskab er i hvert fald en biting for politikere på højt plan. »En bagatel« kaldte Jyllandspostens politiske kommentator Ralf Pittelkow præsident Clintons skandale og har naturligvis samme syn på tilsvarende skandaler på højt plan i vort samfund.

Jeg har ikke lyst til at udmale tilstanden i det land, som jeg elsker og sørger over, thi der er ting, man ikke skal nævne, og jeg vil hverken fremme livsleden eller fortvivlelsen.

Alt det nævnte ryster ingen. Vi er blevet vant til det. Men falder aktiekurserne, da rystes mange – og bliver der ikke råd til ferierejser i udlandet, stiger utilfredsheden – og skulle arbejdsugen hæves een eller to timer, ville et brøl af protest runge over landet.

Er der noget, der kan vække os? Skal der en katastrofe til? Guds ord siger: »Ve dem, der trækker straffen hid med brødens skagler og syndebed hid som med vognreb ... Ve dem, der kalder ondt for godt og godt for ondt, gør mørke til lys og lys til

mørke, gør beskt til sødt og sødt til beskt! Ve dem, der tykkes sig vise og er kloge i egne tanker!« (Esaj. 5,18-21).

Grusomheden og ondskaben

Jeg kender ingen, der ser til bunds i mørkets forfærdelige magt, i djævelens og dæmonernes oprør imod Herren, i syndefaldets konsekvenser og i Guds endegyldige sejr over dem. Der er kun een, der kender det i alle dets dimensioner: vor Herre Jesus.

I *Getsemane*, på *Gabbata* og på *Golgata* kom al mørkets magt over ham i dets ubegrænsede ondskab og djævelskab. Ingen af os fatter, hvad Han led. Det var »jeres time, og mørket har magten« (Luk. 22,53). I *Getsemane* kom Han i dødsangst, og hans sved blev som bloddråber, der faldt ned på jorden. På *Golgata* lød det fra hans dødblege læber: »Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?«

Dog, lad mig ikke sige for meget, jeg, der ligesom du fatter så lidet. Ved dette ene menneske, Jesus af Nazaret, blev det største og samtidig mest ufattelige af alle undere fuldbyrdet: da ondskaben »sejrede«, blev menneskers frelse sikret – da mørket fik sin vilje, fuldbyrdedes Guds vilje. I dette lys begynder vi så småt at ane, at »HERREN er Jeg, ellers ingen, lysets ophav og mørkets skaber, velfærds kilde og ulykkes Skaber. Jeg er HERREN, der virker alt« (Esaj. 45, 6-7).

Mørket, ondskaben, fanatismen, grusomheden og hensynsløsheden er ikke frie magter på lige fod med HERREN. Der falder ikke en spurv til jorden uden Gud. Satan kunne ikke uden videre røre Job. Han måtte først spørge Gud om lov. Der sker ikke en ulykke i staden, uden at Gud står bag (Amos 3,6).

Ondskaben og grusomhed er undertiden straffens redskaber i Guds hånd. Således var Assyrien Guds harmes kæp, som Han opbød imod sin vredes folk, Israel (Esaj. 10,5-7). Det vidste Assur ikke, hans attrå var at erobre og ødelægge.

Politisk klogskab og militære alliancer formår ikke at standse ondskaben og hindre den i dens grusomheder. Ligesom satan må »om ad Gud« for at få lov til sine ugerninger, må de, der udsættes for dem, »om ad Gud« for at standse dem – d.v.s. *omvendelse er det eneste værn imod mørkets magt*.

Thi Gud er den eneste, der har magten over ondskabens fyrste, alle hans dæmoner og alle hans agenter her på jorden.

Det folk, der lader Gud ude af betragt-

ning, har intet værn imod ondskabens åndsmagter og deres redskaber i denne verden.

Profeterne blev oprejst af HERREN for at kalde Israel til omvendelse. De udmalede de kommende rædsler, dem, der kulminerer på »hin dag«, Guds vredes dag, da mennesker dåner af rædsel over de ting, der da kommer over jorderige.

Men Israel forkastede profeterne, Jerusalem ihjelslog dem, og da profeterens profet kom, korsfæstede de Ham.

Hvis I ikke omvender jer...

Pilatus lod nogle galilæere dræbe, medens de var i færd med at bringe deres ofre – en umenneskelig grusomhed. Tårnet i *Siloa* faldt pludseligt sammen over nogle galilæere, der blev revet bort i eet nu – en forfærdelig naturkatastrofe.

Var de, der blev dræbt, og de, der omkom så pludseligt, større syndere end alle andre mennesker? Herrens svar på dette spørgsmål lyder således: »Nej, siger Jeg jer; men hvis I ikke omvender jer, skal I alle omkomme på samme måde« (Luk. 13, 1-3).

De omvendte sig ikke. År 70 skete det, som Herren sagde: De omkom alle, da *Titus* erobrede Jerusalem med et blodbad uden lige som følge. Kunne Gud have hindret Titus i at erobre Jerusalem? Spørgsmålet vidner om et yderst mangelfuldt kendskab til Ham, der er kongernes Konge og herrernes Herre, Gud den almægtige, himmelens og jordens Skaber.

Folkeslagene er som en dråbe på en spand eller et fnug på en vægt for Ham. Alt, hvad Han vil, det gør Han i himmelen og på jorden. Al magt i himmelen og på jorden har Han overgivet til sin søn, vor Herre Jesus, den korsfæstede og opstandne Frelser, der nu sidder ved Faderens højre hånd på universets trone.

Et folk, der lader Ham ude af betragtning, er prisgivet ondskabens åndsmagter og deres grusomme repræsentanter her på jorden. Danmark kan kun reddes ved omvendelse. Om vi er større eller mindre syndere end de, der omkom i New York, kan jeg ikke udtale mig om – sandsynligheden taler ikke for, at vi er mindre syndere. Omvendelse er at bøje sig under Guds domme og gøre angerens bevægelse bort fra det, Gud dømmet. Men da dommen begynder med Guds hus, begynder et folks omvendelse også der. Følgelig finder vi i Det nye Testamente, at Jesu ord »omvend jer« i særlig grad er rettet til hans menigheder. Vi ser megen åbenbar

synd rundt omkring i vort land, men lad os ikke undskylde vor egen synd, der bedrøver Guds Ånd. Guds menighed må omvende sig, hvis den skal være i stand til at kalde det danske folk til omvendelse i den rette Ånd.

Et farisæisk råb har ingen virkning. Et dømmende råb ej heller. Kun et råb af personligt medskyldige, men benådede trænger igennem – næppe til alle – ejheller til flertallet – men til så mange, som Guds menighed har medansvar for at nå med råbet: »Omvend jer, thi Guds rige er nær!« Det er et råb af dem, der omvendte sig, skønt de var omvendt. En sådan var profeten *Jeremias*, den grædende profet, der ligner vor Herre Jesus i mangt og meget. Han sad ikke og jubledede i overfladiske menneskers glade lag. Han var snarere på grænsen til at forarges på Gud. Hvorfor greb Han ikke ind? Hvorfor lod Han profeten opleve den ene skuffelse efter den anden? Hvorfor lykkedes tilsyneladende intet? HERRENS svar lød således: »Omvender du dig, vil jeg omvende dig, så du står for mit åsyn; giver du det ædle, ej det uædle, vækst, skal du være som min mund. De skal vende om til dig, du ikke til dem« (Jerem. 15,17-19).

Vi har her Guds ord for, at hvis vi omvender os, vil Han gøre omvendelsen, som den skal være.

Den forfærdelige terrorhandling i New York indeholder et kald til alle os, der bærer Jesu navn, om at omvende os, men også om at løfte vore hoveder, thi vor forløsning er nær. I denne dobbelthed af rystelse og forventning kan vi omvende os i Ordets lys, så det ikke bliver lidt hist og lidt her, men hjertets og viljens fulde omvendelse til Herren i tillid til Hans rigdom af nåde og barmhjertighed og i forventning om al Hans herlighed.

Og da kan vi sige til vore rystede landsmænd, at der findes ingen tryghed uden den, Gud skænker dem, der omvender sig og tror evangeliet.

Det ædle, ej det uædle

En terrorhandling så grusom og modbydelig som den, fanatiske muslimer gennemførte tirsdag d. 11. september har intet ædelt i sig, men kalder alt uædelt frem i os, hvis ikke vi omvender os som *Jeremias*. Had, foragt, hævnlyst vælder op i sindet, og giver vi det vækst, er vi på vej nedad imod vantrø og mørke. Da står vi ikke længere for Guds åsyn og kan ikke udrette noget af betydning for vort folk.

Men giver vi det ædle vækst, da bevarer og uddyber vi vor åndelige kraft og kan række vort folk Åndens ord i denne mørke, mørke tid.

Hvad er det ædle?

Det er ikke at snakke udenom og skjule, at muhammedanismen er en anti-kriste-

lig åndsmagt, der ønsker at underlægge sig hele verden. Det er ikke at undskylde terroristernes grusomhed, ejheller at vise forståelse for dem, der jubler over deres udåd. Det ædle har ingen forbindelse med usandhed, løgn og bortforklaringer.

Det ædle er snarere at afsløre synden, hvor den er, altså her i grusomme fanatikeres masse-mord af tusindvis af mennesker.

Men bemærk: afsløre den, som Jesus afslørede synden. Han blev aldrig selv besmittet af den. Han afslørede den i ophøjet overlegenhed over den. Den trængte aldrig ind i hans hjerte og gjorde ham hadefuldt, rasende, desperat og hævn-gerrig. Han er Muhammed aldeles overlegen. Evangeliet er muhammedanismen uendeligt overlegen.

Herren er den stærkere. Han trænger ind i den stærkes hus og tager byttet fra ham. Ubesmittede af konfrontationen med Islam i dets værste skikkelse beder evangeliske kristne i denne tid Herren om at frelse muslimske immamer og muslimer i øvrigt.

Og samtidig kalder de det danske folk til bod.

Det tilsvarende gør evangeliske kristne overalt. De lader det ædle, ej det uædle få vækst, og vender dermed muslimernes »sejr« d. 11. september til sejr for evangeliet.

Troens sejr

Det er troens strid og troens sejr. Da ondskaben fik sin vilje i New York og Washington, sejrede evangeliet! Guds børn blev rystet og vakt til omvendelse. De kunne bede som måske aldrig før, fordi de nu kunne skelne mellem væsentligt og uvæsentligt i deres eget liv og kunne omvende sig af hele deres hjerte og vilje til Gud, Den Almægtige, deres Fader ved vor Herre Jesus.

De kunne bede for alle de sørgende og fortvivlede derovre i det store USA.

De kunne bede Gud om at frelse immamer og muslimer.

De kunne bede for deres egne landsmænd og sige: »Omvend jer, ellers risikerer I at omkomme på samme måde!«

De kunne bede på en ny måde, selv rystede og dog med opløftede hoveder.

De kunne også se den mulighed i øjnene, at de selv går svære tider i møde, og bede Gud berede og udruste dem dertil.

Guds børn ser, at den grusomme terrorugerning var

et advarende tegn.

World Trade Center, verdenshandelens center blev ødelagt i et flammehav – det skete i et nu.

Der findes intet område i tilværelsen, hvor synden har større muligheder, end

hvor der købes og sælges. Sandheden og ærligheden har trange kår i erhvervslivet. Løgnen under alle tænkelige skikkelser har langt større magt.

Øjnenes lyst, kødets lyst og pral med jordisk gods er hovedfaktorer i handelsverdenen. »Du gør dig ingen anelse om, hvad du bliver udsat for,« sagde en af mine venner til mig.

På højeste sted lader man andre om at gøre det beskidte arbejde, men man hindrer det ikke, thi uden det gik man glip af store ordrer.

Alt kan sælges, og alt bliver solgt – endog menneskesjæle, der ikke har kraft til at sige Nej til fristelserne, der følger med jobbet, og som derfor går til grunde.

De største i dansk erhvervsliv er efter min opfattelse direktør *Erik Wittenborg* og hans søn *Poul Erik Wittenborg*, der begge nu er hjemme i herligheden. De vovede at sætte deres eksistens ind på ikke at sige Ja til noget som helst tvivlsomt, der kunne skade andre. Jeg var et stykke tid med på nærmeste hold og oplevede at blive skældt ud som en skoledreng, fordi vi påtalte overfor en storbank, at den var med til at financiere Thorsens blasfemiske film, og nægtede at fortsætte vore forbindelser med banken, hvis den fortsatte dermed. På det tidspunkt havde Fader og søn i den wittenborgske fabrik handlet dåragtigt vist, idet de havde opgivet at fabrikere tobaksautomater, skønt det udgjorde 70% af omsætningen – og oplevet, at skønt alle sagkyndige med banken i spidsen både advarede og truede dem, hvis de gjorde dette dåragtige, lod Gud det lykkes for dem på en overmåde herlig måde. Men de regnes den dag i dag for nogle aparte størrelser. Ingen har taget ved lære af dem. Mammon, men ikke den levende Herre, er erhvervslivets gud. Den kommunistiske verden var forfærdelig, men den kapitalistiske verden bærer måske på større skyld, fordi det er den såkaldte kristne verden. Vi har modtaget uendelige goder som en følge af, at Guds ord er forkyndt i århundereder i vor del af verden – et af de største goder er den demokratiske styreform med lige rettigheder for alle. Hertil kommer en høj levestandard.

På denne baggrund af uendelig godhed fra oven er legaliseret fosterdrab i hundredvis – skamløs pornografi, ligeledes legaliseret – uhammet tarvelighed – o.s.v., o.s.v. større skyld end det tilsvarende i de ikke kristelige stater.

Det ser næsten ud, som om Gud har givet Vestens kulturkreds hen i et uværdigt liv, som Paulus beskriver i kap. 1 i Romerbrevet – men så tillader Han terrorangrebet på World Trade Center og forkyn-der under henvisning til Johs. Åbenbaring 18, at sådan vil det gå jer alle, hvis I ikke omvender jer!

Danmark igen

I det moderne samfund er der uanede muligheder for terror. Med et slag kan samfundet lægges i grus. Nu råder terroristerne over kemiske og bakteriologiske udryddelsesmidler, hvortil kommer atom-bomber. Kun een kan hindre dem – Den levende Herre og Frelser! Han kan slå dem med blindhed (2. Kong. 6) eller med frygt, så de flygter i hast under vild forvirring (2. Kong. 7) eller tilintetgøre dem, hvor mange de end er (2. Kong. 19,20).

En af den bibelske histories grusomste mænd var *Haman*. Han fik lov til at udrydde samtlige jøder i det persiske verdensrige – og der var kun et par timer til, at masseudryddelsen skulle finde sted. Da greb Gud ind som svar på sine udvalgte faste og bøn.

Intet menneske kan løfte en hånd, hvis Gud vil hindre ham deri.

Det er den kristne verdens forfærdelige synd, at HAM regner man aldeles ikke med.

De fleste i den kristne verden har aldrig læst Guds ord. De fleste takker Ham aldrig for det daglige brød. Mangfoldige tager Hans navn forfængeligt.

Dog findes der en liden rest, der søger Guds rige og Hans retfærdighed først. De er ikke mange, og de fleste af dem hører til samfundets små og ubetydelige. Men de kan, hvad verden med al dens storhed og klogskab ikke kan: de kan bede.

Den fattige enke

Lignelsen i Luk. 18,1-8 lærer os, at det,

menigheden prioriterer højst i sin bøn, ikke er noget timeligt og historisk, men noget evigt: vor *ret!* I den nuværende verdensorden får menigheden aldrig sin ret, men sine prøvelser og sin trængsel. Vel kan den med sin bøn påvirke tilstanden i samfundet (1. Tim. 2), men ikke i afgørende betydning. Og vel kan den kalde til omvendelse og opleve vækkelses tider, men aldrig sådan, at samfundets kurs nedad ændres totalt.

Menighedens bøn samler sig i, at Guds navn vorder helliget, at Hans rige kommer og Hans vilje sker på jorden som i Himmelen – med andre ord om en helt ny verdensorden. Det er vor ret, forstået som Guds opfyldelse af Hans egen frelsesplan. Denne bøn opfyldes ikke i vor time, men i Guds og da i hast, nemlig et øjeblik – det øjeblik, da Herren Jesus åbenbarer sig i kraft og megen herlighed, og alle hans fjender lægges som en skammel for Hans fødder. Denne bøn kan ikke skåne Det store Babel fra at blive nedstyrtet i eet nu. Tværtimod fremskynder bønnen Babels fald. I samme grad som World Trade Center og Vestens kristenhed er en del af det store Babel, er det under Guds dom, og menighedens bøn redder ikke Babel, men kan få nogle til at gå ud deraf, så de ikke rammes af Guds dom.

»Hvis ikke I omvender jer, d.v.s. hvis ikke I drager ud deraf, rammes I af hendes plager. Hendes synder har hobet sig op, så de når Himmelen« (Åbenb. 18,4-5).

Den fattige enke holdt ud med sin bøn, skønt hun atter og atter blev afvist af den

uretfærdige dommer, der gav en god dag i hendes ret. Herren tilskynder os til at tage ved lære af hende, men tilføjer: »Mon Menneskesønnen vil finde troen på jorden, når han kommer?« Lad os ikke være for selvsikre og svare: »Selvfølgelig vil Han det!« Lad os hellere se de kendsgerninger i øjnene, som terroraktionen d. 11. september indvarslede.

Vi er på vej ind i endens tid, da mennesker dåner af rædsel over de ting, som kommer over jorderige – da freden bliver taget bort, og de giver sig til at myrde hverandre – da jorden gynger og svajer som en hængekøje – da martyriet venter enhver, der ikke tager dyrets tegn – da antallet af dem, der skal ihjelslås ligesom forrige tiders martyrer, bliver fuldt – da troen prøves til det yderste, og forargelsen på Gud ligger lige for hånden.

Den, som står, se til, at han ikke falder!

Den, som er blevet træt, søge ny kraft hos Ham, der giver den trætte nye svingfjer som ørnens!

Den, som er blevet bange, løfte sit hovede, thi vor forløsning stunder til!

»Men Ham, der har magt til at bevare jer fra fald og fremstille jer dadelfri for sin herlighed i fryd, den eneste Gud, vor Frelser ved vor Herre Jesus Kristus, Ham tilhører ære og majestæt, væld og magt, før alle tider og nu og i alle evigheder!« (Judas 24-25).

Amen, Amen, Halleluja!

Kom, Herre Jesus, kom snart!

Mellemp perioden

Kristus døde for vore synder efter Skrifterne, han blev begravet, og han er opstået på den tredje dag, efter Skrifterne og sidder nu ved Faderens højre hånd med al magt i Himmelen og på jorden i sine hænder. Han må »nødvendigvis« træde synligt frem og underlægge sig alt. Det har menigheden ventet på lige siden dens første dage efter Hans himmelfart, og hver generation har ment, at nu kom Han.

Menigheden er nu ca. to tusinde år gammel, og Han er endnu ikke kommet. Det synes en lang tid, men vi bør betænke, at tusinde år for Herren er som en dag.

De to tusinde år har ikke sløvet forventningen, og i dag er den måske stærkere end nogensinde, fordi *Israels* folk er vendt hjem til sit land og er for første gang siden kong Nebukadnezar en fri og selvstændig nation. Hedningernes tider er forbi. *Jerusalem* er atter Israels hovedstad. Der forestår endnu, så vidt jeg kan se i Ordet, en trængselstid for Israel og en

trængselstid for menigheden. De to ting hænger måske nærmere sammen, end vi forstår.

Israels trængsel

For tiden foregår der en verdensvid propaganda for palæstinenserne imod Israel. Man synes helt at glemme, hvad Israel har lidt – mere end noget andet folk ned gennem historien og i vor tid bestialsk meget i Hitlers tilintetgørelseslejr. Man synes også at glemme, at det ikke var Israel, der i 1967 angreb sine naboer, men omvendt. Endelig synes man også at glemme, at Israel ikke fra de muslimske stater har modtaget en forpligtende erklæring om, at man garanterer dets beståen inden for de fastlagte grænser. Tværtimod er adskillige muslimer fast besluttet på, at Israel skal kastes i havet.

Denne verdensvide kritik af Israel er inspireret af en åndsmagt fra mørket. Derfor er den ofte ensidig og løgnagtig. Ja,

den er undertiden uværdig for de politikere og ministre, der med ord og holdning giver udtryk for den.

Ingen af de politikere og journalister, der driver den antiisraelske stemning frem, tænker over, at de er mørkets agenter, thi de kender ikke Den levende Gud, alle nationers Herre, ej heller, hvad der står skrevet. Hvis de gjorde det, ville de bæve. De fremskynder den verdensomspændende alliance af alle hedningefolkene, der en dag samler dem i et angreb på Jerusalem for een gang for alle at gøre det af med Israel.

Herom har profeterne vidnet, især når de talte om »hin dag«, da Gud træder synligt frem og gør op med folkeslagene. Assyrierkongen *Sankeribs* angreb på Jerusalem, der sluttede med, at en HERRENS engel ihjelslog 185.000 mand i hans lejr, er det historiske eksempel på, hvad HERREN gør med alle hedningenerationernes hære på »hin dag«. Nogle eksempler:

»Hærskarers HERRE har svoret således: Visselig, som jeg har tænkt det, så skal det ske, og som jeg satte mig for, så står det fast: Jeg knuser Assur i mit land, nedtrampet ham på mine bjerge; hans åg skal vige fra dem, hans byrde skal vige fra Israels skuldre. Det er, hvad jeg satte mig for imod *al jorden*, det er den hånd, som er udstrakt mod *alle folk*. Thi Hærskarers HERRES råd, hvo kuldkaster det? Hans udstrakte hånd, hvo tvinger den tilbage?« (Esaj. 14,24-27). »Nu er de samlet imod dig, de mange folk, som siger: Vanæres skal det; vort øje skal se med skadefryd på Zion! Men de, de kender ikke det mindste til HERRENS tanker, de fatter ikke hans råd, at han samlede dem som neg på lo. Og og tærsk, du Zions datter! Thi jeg giver dig horn af jern, jeg giver dig klove af kobber. Du skal knuse *de mange folk*, lægge band på byttet for HERREN, på godset for al jordens Herre« (Mika 4,11-13).

Det er dette, verdens mangfoldige gudløse, undertiden korrupte politikere lægger op til uden tilsyneladende at bæve.

De baner vej for mørkets antikristelige magter og slutter sig sammen i et verdenssamfund under mørkets, syndens og ondskabens tankegang, vejledning og herredømme. Humanismen uden levende tro på Herren Jesus er intet værn imod denne skæbnesvangre udvikling, der går hurtigere og hurtigere. Den har ganske vist introduceret forskellige slagord som »menneskerettigheder«, »racisme« og »solidaritet«, men disse begreber er ikke forankret i Guds ord. De har fået den betydning, som tidsånden lægger i dem, og er derfor uegnede til at vejlede menneskeheden og føre den ad den rette vej.

Den velopdragne borgerlighed er heller intet værn, thi den mangler lidenskab for sandheden og ønsker ikke at kæmpe.

Folkekirken burde her i landet være et værn, men den er revet med af tidsånden og er i det store og hele blevet en ligegyldighed.

Hele verden ligger i Den Onde. Dette forfærdelige ord af apostelen Johannes er sandheden. Det bliver stadigt mere tydeligt. Snart er verden rede til at tage imod Den Ondes inkarnation: Antikrist, og så er »hin dag« aktuel virkelighed.

Menighedens trængselstid

Den eneste gruppe mennesker, der har kraft til at stå tidsånden og mørket imod, er Guds hellige. Deres liv er ikke forankret i mennesketanker, men i den korsfæstede og opstandne Herre og Frelser, i hvis hænder al magten er. Han er menighedens visdom og kraft.

Menigheden har den visdom, der er ovenfra. Verden har den, der er nedefra. Derfor ligger menigheden og verden i et

uophørligt modsætningsforhold, der for menighedens vedkommende fører til forkastelse og jordiske tab, undertiden til efterfølgelse, ja til martyrium. Menigheden kæmper nemlig i dette modsætningsforhold til verden med en helt anden kraft end den, verden råder over: kraften til som menighedens hovede at lide og dø.

Menigheden ser ganske anderledes på Israel end verden. For det første ser den, at frelsen udgår fra jøderne (Johs. 4,22). Den kan aldrig glemme, at verdens Frelser var af Davids rod, altså en jødisk mand, Marias søn, der var Guds søn.

Der næst ser den, at Israels folk indtager en særlig plads i menneskeheden historie. De blev forkastet, fordi de vragede deres Frelser, men deres forkastelse betød rigdom for hedningefolkene, thi de fik evangeliet, det herlige budskab om syndernes forladelse ved troen på Ham, som Guds udvalgte folk forkastede. Menigheden ser også, at hedningernes tid er udløbet, og at hele Israel snart skal blive frelst, som profeterne siger: et folk skal fødes på een dag, d.v.s. fødes på ny, så deres øjne åbnes, og de ser, at Han, som de korsfæstede, er deres Messias.

Derfor står menigheden tidsånden imod og deltager ikke i den verdensomspændende fordømmelse af Israel. Det vil snart medføre, at verden ikke blot vender sig imod Israel, men også imod dem, der ikke vil være med hertil.

Menigheden er ikke blind for Israels kødelighed, synd og nationale selvglæde. Den retfærdiggør ikke Israel, men kender Hans tanker og råd, der har retfærdiggjort menigheden af nåde og snart vil retfærdiggøre Israel af samme nåde.

Herren kommer snart!

Den mellempæriode imellem Herrens første komme i ringhed og Hans næste komme i herlighed er ved at ebbe ud.

Vi kan ikke forestille os det øjeblik, da Han åbenbarer sig i sin overvældende kraft og herlighed.

Vi kan heller ikke forestille os, hvad dette øjeblik betyder for menigheden. De hensovede i Kristus opstår, og vi levende borttrykkes sammen med dem i herlighedslegemer og møder Herren i skyen.

Da er mørkets tid forbi. Antikrist tilintetgøres med et pust af Herrens mund. Israels øjne åbnes, nådens og bønnens Ånd udgødes over dem, og de ser hen til Ham, som de korsfæstede, og sørger som over en enbåren søn. Da fødes et folk på en dag!

Indtil da må menigheden holde ud, som om de så den usynlige – holde ud uden af forarges over, at Han ikke standser ondskabens tjenere, men lader dem få lov til at gøre, hvad de vil.

Menigheden må fastholde fuld vished i

håbet indtil det sidste. Den må holde ud indtil enden.

Det er der måske ingen af os, der føler, at det er intet problem for ham. De fleste af os føler måske, at det allerede nu kniber med at holde ud i bønnen og i troskaben.

Da gælder det om at kæmpe på rette måde – ikke at komme ind under loven og kæmpe i egen kraft – ikke at komme ind under anklager og fordømmelse, der suger alt mod ud af sindet – ikke at give op i mismod og stille fortvivlelse – men at blive hos vor Frelser, der elsker os i al vor ringhed og afmagt, og som aldrig slipper os eller forlader os og slet ikke opgiver at fremstille os for sin herlighed uden dadel, i ulastelighed, når Han kommer synligt igen.

Thi kun under så herlig en Frelseres barmhjertighed kan vi holde ud med godt mod og være glade.

Og glæden i Gud er vor virkelige styrke i denne mellempæriode, da vor Frelser er skjult, og vort liv også er skjult med Ham i Gud – denne periode, hvor den retfærdiggjorte lever af tro til tro, indtil Han åbenbarer sig, og vi ser Ham ansigt til ansigt.

Glæden i Gud

Vi har sandelig noget at glæde os over! Vore navne er indskrevet i Himlene. Vi er borgere i Guds rige, hjemmehørende hos Ham. Vore synder vil Han ikke komme i hu. Han har kastet dem i glemselens hav. Han lader alle ting i denne mellempæriode samvirke til bedste for os. Han hører vore bønner, hver eneste af dem, endog vore suk. Han har tal på vore hovedhår. Han er vor Fader, vi er Hans sønner og døtre. Han overlader os ikke til skæbnen, men slipper og forlader os aldrig. Han elsker os, og Hans kærlighed overgår al forstand. Intet kan dæmpe eller slukke Hans kærlighed til os, end ikke vore fald, nederlag og utilstrækkelighed. Alt dette kendte Han forud.

Og vi har sandelig noget at glæde os til. Vi skal se Herren ansigt til ansigt og blive Ham lige. Vi er allerede nu Jesu medarvinger og skal snart tage hele arven i eje.

I denne glæde, som Guds Ånd fornyer for os, når vi mest trænger til det, har vi kraft til hver dags gerning der, hvor Gud har sat os, og hjertets trang til altid at bede. Glæden indforliver bønnen i os, så den ikke bliver en præstation, men frugt af Guds kærligheds og sandheds herredømme over os.

Sådan holder vi ud – uden at kunne rose os deraf – og sådan får vi løn – ikke som fortjeneste, men som nådens løn.

Og sådan er vi rede det øjeblik, Han kommer!